

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Zie hier eenige van de laatste titels:

300. — 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Banne-ingen. — 305. In het wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Piere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstroeoper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 339. Neel's avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Atrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vacantie. — 345. De vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldeghem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. — Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De jonge Kolonist. — 358. De herder van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edelmoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 364. De Durver in de Prairie. — 365. De jonge Hovenier. — 366. De sluwe Goochelaar. — 367. De valsche Boudewijn. — 368. De zonderlinge Bezoeker. — 369. De schrik van het Dorp. — 370. De Plaaggeest. — 371. Bij de Eskimo's. — 372. Ewyn, de lijfeigene. — 373. De eenzame hoeve. — 374. Het Schot in den Avond. — 375. De Stiefmoeder. — 376. Gescheiden Vrienden. — 377. Het Avontuur der Kerstzangers. — 378. Hoogmoed gebroken. — 379. De Cirkusjongen. — 380. Uit het Cirkus. — 381. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Baasrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Tweede druk,

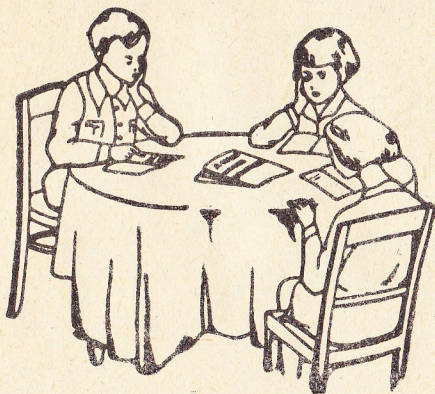
Nr 222.

A. HANS.

HET GESTOLEN KIND

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

A. HANS

Tweede druk.

Nr 222.

Het Gestolen Kind

Uitgave :

A. HANS-VAN DER MEULEN
CONTICH.

HET GESTOLEN KIND.

I.

Al heel lang geleden woonde graaf Kuno van Eichenfels op een oud kasteel bij de bergen van Tirol. In den tijd waren de arbeiders en boeren niet vrij, maar ze werden door de heeren hard behandeld. Graaf Kuno was echter een goede meester en werd door het volk in 't ronde zeer bemind. Ook zijn vrouw Adelheid had ieders liefde gewonnen door haar edelmoedigheid.

Kuno en Adelheid waren zeer gelukkig met hun zoontje Hendrik.

Maar het waren toen slechte tijden. De Turken deden verre strooptochten en alle heeren werden opgeroepen om hen te gaan bestrijden in hun eigen land.

Ook ridder Kuno van Eichenfels moest vertrekken. Hij wilde zijn plicht vervullen, al zou de lange scheiding van vrouw en kind hem zeer zwaar vallen.

Hendrik was nog te klein om te begrijpen waarom

zijn moeder weende, toen ze hem op zekeren morgen op het slotplein nog eens den vader toestak.

Kuno zat reeds te paard, omringd door zijn volk. Innig zoende hij zijn kind.

— Ik weet, Adelheid, dat gij goed voor Hendrik zult zorgen, sprak hij. God zegene u beiden en allen die u omringen En hij brenge mij veilig terug.

De stoet reed heen. Het wierd nu een eenzame tijd voor de gravin op het groote slot. Hendrik was haar troost. En ze had trouwe dienstboden en dienstmaagden.

Maanden gingen voorbij. Zekeren dag kwam er een bode. Het was een dienaar van Kuno.

— Ha, nieuws van mijn goeden man, zei Adelheid.

Ze liep den bode tegemoet. Maar deze keek zoo ernstig.

— Brengt gij slechte tijding ? vroeg de gravin, met een angstig voor gevoel.

— Helaas, gravin, mijn heer is erg gewond en de geneesheer vreest, dat hij zal sterven. Graaf Kuno verlangt zoo u nog eens te zien en heeft mij en nog eenige mannen gezonden om u te begeleiden.

Adelheid barstte in tranen uit. O, zou ze haar goeden man verliezen ?

Ze vroeg nadere bijzonderheden. Kuno had dapper gestreden tegen de Turken, maar een sabelhouw gekregen in den schouder. De diepe wonde was dadelijk zeer ernstig.

— Ja, ik moet tot Kuno gaan, besloot de gravin.

't Was een verre reis, langs slechte wegen. En de moeder begreep, dat het ondoenlijk zou zijn haar kind mee te nemen. Ze moest Hendrik achter laten.

De dienstknecht drong op haast aan. Er was geen tijd te verliezen, als de gravin den ridder nog levend wilde zien.

De maatregelen voor de lastige reis werden genomen. En Adelheid zei tot het kindermisje :

— Maria ! Maria ! pas toch op mijn kleinen engel. Ik vertrouw u veel toe, het dierbaarste wat ik op de wereld bezit. Bewaak hem en zorg goed voor hem. Laat hem nooit uit uwe oogen en maak dat hij het in alles even goed heeft alsof ik er zelf bij was.

» Zoodra ik terug ben zal mijn eerste werk zijn bij hen, die ik verzocht heb een wakend oog over u te houden, te vernemen of gij uw plicht volkomen vervuld hebt. En kunt gij mij dan het kind gezond en wel in de armen leggen, reken dan op een ruime belooning. Beloof mij, uw best te doen, opdat ik met een gerust hart van hier kan gaan.

Maria beloofde innig geroerd, geen oogenblik haar plicht te zullen verzuimen. Hierop nam de gravin afscheid van al het personeel en vermaande het nog eendrachtig en vreedzaam met elkander te leven. Ze kuste haar kind nog eens en steeg daarop in den reiswagen, die op het slotplein gereed stond, en waar zich ook een groote menigte van lieden uit den omtrek verzameld had om de edele vrouw op haar treurige reis een laatste vaarwel toe te roepen.

Diep geroerd door het vertrouwen dat de gravin in haar stelde, deed Maria bij zich zelve de gelofte niet alleen de bevelen van hare meesteres stipt op te volgen, maar ook uit eigen beweging al het mogelijke te doen voor de welvaart van den kleinen Hendrik.

Maria, had reeds in haar vroegste jeugd haar ouders verloren. De edelmoedige graaf had de zorg voor de jonge wees, die anders aan de grootste ellende zou ten prooi gevallen zijn, geheel op zich genomen. Zij werd door de gravin in het kasteel opgenomen, en leerde er alle huiselijke bezigheden. Daar zij een verstandig en eerlijk meisje bleek te zijn, werd zij met de zorg van den kleinen Hendrik belast, van het uur van diens geboorte af.

En ze won de tevredenheid van de gravin. Nu stond ze voor nog belangrijker taak.

Reeds waren eenige weken sedert het vertrek der gravin verloopen, zonder dat er eenig bericht op het kasteel gekomen was.

Op een namiddag zat Maria met haar naaiwerk voor de wieg van het slapende kind. In het uitgestrekte kasteel heerschte plechtige stilte, toen die plotseling door een eigenaardige schelle muziek afgebroken werd. Op het slotplein, vlak voor het huis, had zich een troep reizende muzikanten, blijkbaar Zigeuners, opgesteld, die op hun violen een wilden march uitvoerden. De dienstboden die zoo zelden in de gelegenheid waren muziek te hooren, stoven naar de voordeur, en toen de muzikanten ophielden, werden zij uitgenoodigd om in

de keuken nog eenige stukjes te komen spelen. Ook Maria was aanstonds naar het venster geloopt om beter te kunnen luisteren. Toen de muziek naar binnen trok was zij echter weer naar haar plaats gegaan. Hoeveel zij ook van muziek hield, dacht zij er toch geen oogenblik aan haren post te verlaten. Anton, de tuinknecht, verscheen.

— Kom, Maria, zei hij, 't is zoo prettig in de keuken! We zullen ook eens dansen.

— Ik mag hier niet weg, antwoordde het meisje en ze wees naar Hendrik.

— Hij slaapt immers... Wees nu niet zoo kinderachtig. We moeten eens dansen.

Anton trok Maria bij den arm en hield zóo lang en zóo dringend aan, dat zij eindelijk toestemde even mee te gaan. Genoegen had Maria echter niet. Haar geweten liet haar geen rust en zij werd zoo bezorgd, dat zij wel onmiddellijk had willen terugkeeren. Maar allen riepen, dat ze moest blijven.

Eindelijk gelukte het haar weg te loopen.

In de kamer was alles doodstil; het kind moest dus zeker nog slapen. Voorzichtig ging Maria naar de wieg. Met starenden blik, verstijfd van schrik bleef zij roerloos staan. De wieg was ledig, het kind verdwenen.

Ze meende dat iemand Hendrik weggenomen had om haar te plagen. Ze keek in andere kamers maar nergens was een spoor van het kind te vinden. Het angstzweet parelde op haar voorhoofd, Maria stormde de keuken binnen.

— Waar is de jonge graaf ? Wie heeft de laagheid gehad mij zoo hevig te doen ontstellen ? vroeg ze boos.

— Is Hendrik niet in de wieg ? riep er een.

— Neen ! Wie heeft er hem uitgehaald ? Geen grappen hoor ! 't Is schandelijk. Ge weet, wat de gravin gezegd heeft.

Maar niemand van het personeel had het kind aangeraakt. Aan dansen werd niet meer gedacht. De muzikanten pakten hun instrumenten op en maakten zich met een zeer verdachten spoed, waarop echter in de algemeene ontsteltenis niemand lette, uit de voeten. Het geheele kasteel werd nu van boven tot beneden doorzocht. Maar te vergeefs. De laatste hoop verdween. Hendrik moest geroofd zijn.

Men liep in den tuin, het park, de naburige bosschen. Lieden uit den omtrek hielpen zoeken. Nergens viel een spoor van het kind te ontdekken. Het eenige wat men met zekerheid kon vaststellen was, dat het kind, en tegelijk verscheidene voorwerpen van waarde uit de kinderkamer, gestolen waren.

Maria weende wanhopig. Ze was ziek van schrik. Ze lag dagen als bewusteloos te bed. Toen ze weer opstond, dwaalde ze overal rond.

Ze was bleek en mager geworden en beschuldigde zich zelf van plichtverzaking.

Een bode bracht een brief van de gravin. Deze meldde, dat zij gezond en wel in het legerkamp aangekomen was en haar man wel zwaar, maar niet doodelijk ge-

wond had aangetroffen. De dokter had 't erger gemeend. Door een zorgvuldige verpleging mocht men volkomene genezing verwachten. De gravin hoopte dan ook over enkele weken haar lieveling weder te zien. Hendrik zou onder de zorgvuldige zorgen van Maria wel flink gegroeid zijn.

Maria had nog minder rust. Ze durfde de gravin niet te ontmoeten. En eindelijk kwam zij tot de overtuiging, dat er slechts een uitweg voor haar overbleef, namelijk de vlucht. Zij pakte dan het noodigste goed in een bundeltje bijeen en verliet in den nacht heimelijk het kasteel. Den volgenden morgen bracht haar verdwijning groote opschudding teweeg. Overal werd weder gezocht, maar tevergeefs. Men kon Maria niet ontdekken.

Eenige dagen later hield een reiskoets op het slotplein stil.

Tot aller ontsteltenis steeg de gravin er uit. Zonder op de verschrikte gezichten van haar lieden te letten, knikte zij de menschen toe en liep, met een blos van blijde verwachting op het gelaat, naar de kamer van haar kind. Zij zag er niemand.

— Waar is Maria met Hendrik ? vroeg ze aan hen die volgden.

Nu eerst bemerkte ze de verlegene en verschrikte gezichten. Ze werd zelf bleek. Er moest een ongeluk gebeurd zijn, dit was wel zeker.

— Spreek ! beval ze aan een knecht.

Ze hoorde de waarheid.

Als aan de plaats genageld stond daar de arme moeder, die met zulke schoone verwachtingen de torenspitsen van haar kasteel had zien verrijzen. De slag bleek haar te zwaar. Zij sloeg de hand aan het voorhoofd en viel met een luiden gil, roerloos, ter aarde.

Men droeg haar te bed. Adelheid was ernstig ziek geworden.

II.

De verschijning der reizende Zigeuner-muzikanten op den dag van den roof was volstrekt niet toevallig geweest. Zij waren leden van een wijdvertakte rooversbende, die geheele streken onveilig maakte. Graaf Kuno was reed dikwijls krachtig tegen haar opgetreden en had menig roover aan den galg laten hangen. Die plaag uit te roeien was hem echter nog niet mogen gelukken. Het naburige gebergte bood den roovers daartoe in tijd van nood te veel schuilplaatsen aan.

De kapitein der roovers had een slim plan bedacht. Hij wilde het kind van den graaf nemen als gijzelaar.

De afwezigheid van den graaf en de gravin kwamen hen voor de uitvoering al zeer gelegen. Eerst zou men trachten het kind door list meester te worden en, mocht dit niet gelukken, geweld gebruiken. Zoo sloop dan op dien middag, tegelijk met de muzikanten een oud, gerimpeld vrouwtje het kasteel binnen. Toen Maria in de keuken aan 't dansen was, ging de feeks, met de voorzichtigheid van een kat, naar de kamer, waar de

onschuldig wicht nog rustig lag te slapen. Den weg had zij gemakkelijk gevonden, daar zij, reeds eenigen tijd geleden, het kasteel als waarzegster bezocht en zich toen van de geheele inrichting op de hoogte gesteld had. Zacht en behoedzaam nam zij Hendrik uit de wieg, en na nog eenige kostbaarheden, die voor de hand lagen, gestolen te hebben, verliet zij, zonder door iemand opgemerkt te zijn het kasteel. Wij hebben reeds verhaald, hoe de muzikanten, zoodra zij uit het gezamen van Maria begrepen dat de vangst gelukt was, in allerijl hun biezen paken. Spoedig hadden zij dan ook het oude moedertje ingehaald en nu trok de geheele troep schurken het gebergte in.

Diep onder den grond, strekte zich daar een sombere grot uit, die zelfs bij de lieden uit de buurt onbekend was. De ingang er van was zoo goed onder rotsblokken en houtgewas verborgen, dat wel niemand hier de verzamelplaats der zoozeer gevreesde rooversbende vermoeden zou. Het hol was dan nog door een zware ijzeren deur afgesloten, die aan alle pogingen ze met geweld te openen lang genoeg weerstand zou bieden om de roovers de tijd te laten door een anderen gang, even goed afgesloten en verborgen, de vlucht te kunnen nemen. Dit hol was tegelijk hun schatkamer; in groote kisten lagen daar, door elkander verspreid, zilver, kleeren en kostbaar huisraad.

Op het oogenblik dat de oude vrouw, met het kind in de armen, aan het hoofd der Zigeuner-muzikanten

de grot binnentrad, waren allerlei woeste kerels in de grot verspreid, bezig met rooken, spelen en drinken.

— Daar zijn ze ! klonk het.

Allen sprongen op om de Zigeuners te begroeten. De oude vrouw hief het kind op.

— Gelukt ! brulde men.

Hendrik, die nog altijd geslapen had, werd nu wakker van dat lawaai ; keek vreemd op en begon te weenen.

De roovers lachten. Hun kapitein klopte de oude vrouw op de schouders en zei tevreden.

— Flink gedaan, Lies ! We zullen er eens flink op drinken.

De zoogenaamde Zigeuners vertelden, hoe de list lukte.

— En dansen, dat ze deden ! zei een van hen. Maar we bliezen zoo, dat de voeten van zelf van den grond gingen. En de kindermeid kwam ook toegelopen.

— En ik toen naar de wieg, sprak de oude vrouw. Ik nam ook nog eenige juweelen.

Ze toonde die.

— Ge moogt ze voor u alleen houden, hernam de kapitein. Mannen, nu zijn we veilig. Als de graaf terug keert, en het ons weer lastig maakt staan we sterk. Neemt hij een van ons gevangen, dan krijgt hij een boodschap : « Wat ge met onzen vriend doet, gebeurt ook met uw kind. Hangt ge onzen gezël aan de galg, dan spartelt uw graafje aan een tak ! » De brave Kuno zal dan wel rap onzen man los laten ! En we nemen

nog wraak voor al de vrienden, die al gedood zijn. De graaf en de gravin ratelen altijd over deugd en braafheid, maar we zullen hun zoon opvoeden als een roover ! Hij moet een erge worden, een die steelt, vloekt en drinkt !

Men lachte om die goddelooze taal.

— Moeder, zorg nu goed voor den kleinen schreeuwer, zei de kapitein tot Lies. Hendrik mag niet sterfen. Hij is borg voor onze veiligheid.

Ge begrijpt nu, waarom de roof geschied was.

Toen gravin Adelheid genas, liet ze nog eens overal nasporingen doen. Ze meende, dat de Zigeuners haar Hendrik gestolen hadden om het kind elders te verkoopen. Op alle jaarmarkten en feesten tot ver weg, verschenen bespieders van de gravin.

Maar ze vonden van Hendrik geen spoor.

De arme Adelheid kon niet vermoeden, dat haar kind zoo dichtbij was.

Kuno bleef nog steeds in den vreemde, en dat kon jaren duren.

Er kwamen berichten van rooverijen, maar Adelheid was niet in staat tegen de schelmen op te treden. De krijgslieden van het kasteel bevonden zich in het land der Turken.

De roovers werden dus niet verontrust.

III.

Eenige jaren gingen voorbij en de ongelukkige Hendrik groeide te midden der roovers op. Zijn verstand ontwikkelde zich. De knaap had geen herinnering van zijn ouders of zijn tehuis. Hij was er te vroeg weggehaald.

Hij werd kloek, want hij kreeg goed eten. Elken dag mocht hij even in de lucht, maar steeds tusschen de boomen van het dichte bosch, waar nooit de zon kwam.

Lies had het toezicht over hem. Of de knaap den geheelen dag door de grond rondkroop, daarover bekommerde zich de oude bitter weinig. Van leeren lezen en schrijven was nimmer spraak. De meeste roovers kenden er niets van. De naam God werd door hen nooit anders dan lasterlijk gebezigd.

Er was slechts één der roovers, die zich met den knaap bezighield. Het was een nog jonge man, van een goede familie. Door het spel om geld was hij zoo ver geraakt. Maar hij vond het bij de bende zoo onaangenaam, dat het zijn makkers in het oog was gevallen. Nooit lieten zij hem daarom alleen, uit vrees dat hij de vlucht mocht nemen. De ongelukkige ging nooit uit, zonder den knaap het een of ander stuk speelgoed mede te brengen nu eens houten diertjes, dan weder een trompet of iets dergelijks, waarmede Hendrik steeds zeer in zijn schik was.

Hendrik kon zich uren lang met zijn speelgoed bezig houden. Nu eens zette hij zijn schaapjes op, dan weder paardjes rond een paar houten huisjes. De meeste aantrekkingskracht echter had voor hem een gouden medaillon, met diamanten omzet, dat het portret zijner moeder bevatte, en in der tijd door de oude vrouw uit het kasteel weggenomen was. Het was een zeer goed geschilderd beeld. De oude vrouw bewaarde het zorgvuldig en slechts nu en dan, wanneer zij bijzonder goed gemutst was, mocht Hendrik het in handen nemen.

Zoo dikwijls de jonge roover het portret te zien kreeg, en het liefelijke gelaat met de vriendelijke oogen hem tegenlachte, gevoelde hij diep medelijden met het kind, dat zijn gelukkige woning met dit afschuwelijk hol had moeten verwisselen. En gaarne zou hij zijn leven gewaagd hebben om Hendrik bij zijn ouders terug te voeren, zoo de strenge bewaking, waaronder hij stond, hem dit niet onmogelijk had gemaakt.

Zoo groeide Hendrik te midden der roovers op.

Hendrik vroeg dikwijls aan de roovers waar zij toch naar toe gingen wanneer zij de grot verlieten. Hij drong bij hen aan, dat zij hem mede zouden nemen. Dat laatste weigerden zij echter altijd kortaf. Ze paaiden hem met de belofte dat dit wel gebeuren zou, als hij wat grooter was. Mettertijd begon Hendrik ook zijn speelgoed te vervelen, daarbij was de oude vrouw al een zeer onaangenaam gezelschap voor den vroolijken, levenslustigen knaap. De gebreken van den ouden

dag, maakten haar knorrig, zoodat hij op zijn weetgierige vragen gewoonlijk slechts een barsch antwoord ontving. Den meesten tijd van den dag zat zij in een hoekje te dutten.

Zoo was de kleine Hendrik meestal aan zich zelf overgelaten. Zijn liefste bezigheid was dan door de lange gangen te zwerven, die met de grot in verbinding stonden, tot hij op de ijzeren deur stiet, die altijd goed gesloten bleek. Op die kleine tochten, hadden reeds dikwijls nauwe, donkere zijgangen zijn aandacht getrokken, zonder dat hij het tot nog toe gewaagd had er den voet in te zetten. Eindelijk besloot hij toch daar ook eens een kijkje te nemen.

Op een keer dus, dat de mannen weer op roof uit waren de oude vrouw in haar gewone hoekje zat te slapen, nam de knaap stilletjes een kaars, stak die aan, en trad op goed geluk de eerste de beste gang in. Langen tijd stapte hij moedig, zonder om te zien voort, doch de weg scheen maar geen einde te willen nemen. Eindelijk, toen de kaars bijna opgebrand was, meende hij in de verte een licht te bespeuren van zulk een prachtig kleur, als hij nog nooit te voren gezien had. Dit gaf nieuwen moed en met snelle schreden ijldde nu de jeugdige onderzoeker voort. Op ééns stond de knaap roerloos van verbazing, stil. Hij had de opening van den berg bereikt en nu breidde zich het schoone land voor zijn voeten uit. Hij had nooit zoo iets gezien.

Hendrik moest eerst pinken van het felle licht. Toen hij er gewoon aan was, liep hij juichende voort. De

boomen waren hier veel schooner dan in het bosch ! En de bloemen ... En wat waren dat ginder voor aardige dingen. Hendrik staarde naar hoeven, die hij nooit gezien had. Daar dichtbij liepen schapen, koeien, paarden, veel grooter dan zijn houten. En ze stonden niet stil, maar gingen heen en weer.

Hendrik wist niet waar eerst te kijken. Plots stond er een oude man bij hem, met een langen baard.

— Kind, van waar komt gij ? vroeg hij.

Hendrik wees naar de gang.

— Uit den berg dan ? hernam de grijsaard. Woont gij daar ?

— Ja, bij veel groote mannen die altijd uitgaan, maar ik moet bij Lies blijven. Ze is zoo dikwijls kwaad.

De oude man, een kluizenaar uit de streek, wist dat er roovers in het gebergte schuilden. Hij stelde Hendrik nog eenige vragen. En dan begreep hij, dat de knaap bij de schelmen opgegroeid was. Uit medeliden nam hij hem mee, om hem een beter leven in te toonen en gewillig stapte de jongen aan zijn hand voort.

— Wat is het hier toch heerlijk ! riep het kind, gij gebruikt hier geen kaars en toch is het hier helderder dan in onze grot. Maar wat hebt gij daarboven ook een groote lamp hangen. Hij wees daarbij naar de zon. Wie heeft die aangestoken ? Daar is zeker goede olie in, want zij brand zoo helder, dat men er niet naar zien kan. En zij geeft zooveel warmte dat men niet

eens een vuur noodig heeft ; ook zie ik geen rook of vlam, zooals aan onze lamp ; wat is die daarboven toch veel mooier en beter !

Wie heeft dat alles gemaakt ? Men ziet geen menschen die haar naar de hoogte trekken, zelfs geen touw waar zij aan hangt. Hoe gaat dat dan toch ?

Vader Ambrosius legde hem nu uit, wat de zon was en hoe God de wereld geschapen had, en alles liet groeien.

— Weet ge u niets meer van uw vader of uwe moeder te herinneren, beste jongen ? vroeg de oude kluizenaar.

— De oude vrouw in de grot moest ik moeder noemen, anders kreeg ik klappen, maar ik heb nog eene andere moeder hier in mijn zak. Kijk maar eens.

Hendrik haalde het bekende medaillon te voorschijn, dat hij den dag van zijne vlucht toevallig had medegenomen. De goede Ambrosius trilde van blijdschap op het zien van dit gewichtige herkenningstuk, dat hem bij het opsporen der ouders zulke gewichtige diensten zou kunnen bewijzen. De gelijkenis in de gelaatstreken tusschen de dame van het portret en den kleinen Hendrik was zoo in het oog vallend, dat niemand er aan zou kunnen twijfelen of zij waren moeder en kind. Bovendien bewees de rijke kleeding, en nog meer de prachtige diamanten, die het portret omlijstten, dat de vrouw van rijke familie moest zijn.

Ambrosius verduidelijkte nu den knaap, hoe de roovers hem uit zijn huis gestolen hadden.

— Ge moet bij mij wonen tot ik uw ouders teruggevonden heb, sprak Ambrosius.

Hij nam Hendrik mee naar zijn hut, die vrij ver van het roovershol stond, bij een lieflijk meer en te midden van een tuin.

Hij maakte voor den knaap een bed van zacht mos.

— De lamp gaat naar omlaag, zei Hendrik, nu het avond werd.

Ambrosius sprak over dag en nacht, zon en maan en sterren. Maar in de volgende dagen had hij zooveel vragen te beantwoorden. Hendrik hield het meer voor een groote teil en hij was verbaasd, dat er zooveel menschen waren, toen hij met den ouden man meeging naar de kerk. Ambrosius sprak hem over God en verhaalde de gewijde geschiedenis. Zoo was alles nieuw voor den kleine.

IV.

Gedurende den zomer hield de kluizenaar Hendrik bij zich en besteedde dien tijd met hem onderwijs te geven. Ook lezen, schrijven en rekenen. Daarbij liet hij hem veldarbeid verrichten om zijn lichaam krachtig te maken en hem aan werkzaamheid te gewennen. Er was echter meer.

De knaap had, zooals niet te verwonderen was, in het roovershol slechte gewoonten aangenomen, die ge-

heel uitgeroeid moesten worden, wat echter weinig moeite koste, daar hij een goed hart en een voortreffelijken aanleg bezat. Hij luisterde goed en gehoorzaamde stipt.

In het begin van den herfst besloot vader Ambrosius een reis te maken, om de ouders van den knaap op te sporen. Zijn eerste bezoek zou bij een herder zijn, een braven man, die met zijn huisgezin een afgelegen dal bewoonde, en daar te midden zijner talrijke kudden een vreedzaam en gelukkig leven leidde. Daar wilde hij ook, zoo lang zijn reis duurde, huisvesting voor den kleinen Hendrik verzoeken, die hem onder weg te veel tot last zoude geweest zijn.

Op een frisschen, helderen herfstochtend vertrokken Ambrosius en Hendrik voor nog de zon opgegaan was, na eerst hun morgengebed in de kapel verricht, en zich door een stevig ontbijt voor de reis gesterkt te hebben. Hun weg voerde hen nu eens door enge kloven, dan langs hooge bergpaden, die slechts door jagers en herders betreden werden. Onvermoeid liepen zij den geheelen morgen door, tot zij tegen den middag een schaduwrijke plek aan den voet van een rots bereikten. Hier gebruikten zij een eenvoudig maal, terwijl hoog boven hun hoofden de geiten graasden.

Terwijl ze daar zaten, kwam een herdersknaapje ijlings aangelopen om den goeden vader Ambrosius te groeten.

Ambrosius vroeg nu den knaap, die hij als het zoon-

tje van zijn ouden vriend, den herder, herkende, of hij alleen de kudde daarboven moest wachten.

— O, neen, we hebben een herdersmeisje, die ik het middageten heb gebracht.. Gij gaat nu toch zeker naar ons huis, vader zal erg blijde zijn als hij u ziet, mag ik dan met u meegaan ? vroeg het aardige kind.

— Zeker, antwoordde de kluizenaar.

Ze stapten nu langs de geiten, waaronder een paar aardig, kleine diertjes waren, pas weinige dagen oud, die Hendrik niet kon voorbijloopen zonder ze even te liefkoozen. Op korten afstand, onder een boom, zat het herdermeisje, tot groote verwondering van den ouden man, ijverig bezig in een boek te lezen. Het meisje bemerkte den kluizenaar, stond op en groette verbiedig.

De kluizenaar zag dat het meisje een treurige uitdrukking had.

— Waarom zijt gij bedroefd ? vroeg hij.

Nu barstte het meisje in tranen uit en sprak snikend :

— Niemand heb ik nog mijn leed geklaagd, maar een gevoel dat ik niet beschrijven kan, drijft mij u alles te vertellen. Reeds jong verloor ik mijn ouders en werd toen door de edele gravin van Eischenfels edelmoedig opgenomen. Haar heb ik alles te danken. Zij hield zeer veel van mij en belastte mij zelfs bij de geboorte van haar zoontje met de zorg daarover. Toen nu de gravin eens op reis was, liet ik het kind voor eenige oogenblikken alleen en van die gelegenheid

maakten roovers gebruik om het te stelen. Sedert dat oogenblik is er voor mij geen rust meer te vinden. Ik durfde niet mijn meesteres onder de oogen te komen. Ik vluchtte, met het vaste besluit met het kind of nooit terug te keeren. Jaren zijn intusschen verloopen, Rusteloos heb ik al dien tijd het land doorkruist om het kind te zoeken. Al mijne nasporingen waren echter tevergeefs. Eindelijk het zoeken moede, zocht ik wanhopend de eenzaamheid van het gebergte. Met een hart vol droefheid leef ik hier nu, en bid God, zonder ophouden, het door mijn schuld gestichte kwaad weer goed te maken en de ongelukkige moeder haar kind terug te geven.

Vader Ambrosius, die met steeds klimmende belangstelling naar het verhaal geluisterd had, vroeg nu :

— Hoe oud was het kind toen het geroofd werd en hoe lang is dat geleden ?

— Het was pas één jaar oud en het zou nu bijna zes jaar zijn, was het antwoord.

— Dank God ! Uw gebed is door Hem verhoord, klonk het plechtig van de lippen des grijsaards. Kent gij dit ? Tegelijk hield hij het bekende medaillon voor.

— De gravin ! riep het meisje in hevige ontroering uit. Dit medaillon werd tegelijk met het kind vermist en bevat het portret van zijne moeder, de gravin van Eischenfels ! Eerwaardige vader, zeg mij, hoe is het in uwe handen gekomen ?

Zonder te antwoorden wenkte de kluizenaar Hendrik, die nog altijd op eenigen afstand met den her-

dersknaap en de jonge geitjes speelde. Hij kwam dadelijk haastig aangelooopen en beschouwde met verwondering het weenende meisje.

— Wat is er ? vroeg hij, zeg het maar, dan zal ik wel aan den goeden vader Ambrosius vragen of hij u helpen wil.

Toen nu Maria, want deze was het natuurlijk, door haar tranen heen, het vriendelijke gezichtje van den knaap beschouwde was het haar, alsof zij die heldere oogjes reeds meer gezien had.

— Zeg mij, eerwaarde vader, is deze lieve jongen misschien het lang verloren kind ? vroeg ze.

— Hij is het, dien ge gezocht hebt, antwoordde de grijsaard. God zij dank, dat hij mijn pogingen reeds zoo spoedig met een goeden uitslag bekroond heeft.

— Heb dank, o God, dat Gij eindelijk de gebeden, die ik tot U opzond, verhoord hebt, riep ze uit.

Daarop kuste zij den knaap, die niets van het gebeurde begreep.

— Drijf uw geiten naar de hoeve, zei Ambrosius tot Maria. Ge moet er bij zijn, als ik met den herder spreek.

In het huis van den herder werden zij vriendelijk ontvangen. Vader Ambrosius deelde zijn vriend het doel zijner reis mede en hoe dit reeds voor een goed deel bereikt was. Hij deed hem tegelijk het verzoek Maria uit haren dienst te ontslaan, opdat zij hem naar Eischenfels zou kunnen vergezellen om aldaar bij het herkenningstoonel tegenwoordig te zijn.

De andere dag, 's morgens vroeg werd de reis voortgezet. De vriendelijke gastheer had zijn wagen voor hen ingespannen, om, zooals hij zeide, voor zijn lieve gasten, den langen weg naar Eichenfels wat te verkorten en niet minder om de arme moeder des te eerder door het bezit van haar kind gelukkig te maken. Bovendien gaf hij hun zijn zoon mede om met hen te rijden en den leegen wagen naar huis terug te brengen.

Door de vriendelijke oplettendheid van den goeden herder vorderde de tocht zeer snel. Onderweg had Hendrik weder een menigte vragen tot den ouden man te richten, daar duizende voorwerpen, waarvan hij nooit gedroomd had, zijn aandacht boeiden. Nu eens was het een dorp, met al zijn leven en bedrijvigheid, dan weder een trotsche burcht, die zijn verbazing opwekte. Zoo prettig en zoo gemakkelijk had de knaap nog nooit gereisd en het was hem een ongekend genot, terwijl hij rustig zat, de boomen snel langs den wagen te zien glijden.

Tegen den avond bereikten zij een groot woud. De weg was hier zoo slecht, dat de wagen slechts zeer langzaam vorderde. Tot overmaat van ramp kwam er een stortbui opzetten, die onze reizigers spoedig doornat maakte. Met vreugde begroetten zij dan ook, na een paar uren met de grootste moeite voortgesukkeld te hebben, het licht van een herberg. Ze waren blij, zich bij een goed vuur van de koude en vochtigheid te kunnen herstellen. Na een krachtig maal gebruikt te

hebben, zochten zij spoedig hunne slaappleatsen op en sliepen weldra in.

Het zal ongeveer middernacht geweest zijn, toen de diepe stilte, eensklaps door een hevig kloppen op de voordeur afgebroken werd. Ruwe mannestemmen weerklonken en dreigden, wanneer er niet spoedig opengedaan werd, de deur te zullen intrappen. Doodelijk verschrikt sprongen allen uit hun bed en ook de herbergier en zijn gezin deelden in den angst hunner gasten.

— O, God, bescherm het lieve zwakke kind, dat hij niet weder in de handen van de roovers valle ! bad Maria.

Ambrosius bleef kalm. Daar het geklop aanhield en niemand het waagde naar beneden te gaan, begaf hij zich naar de deur. Onder het weggaan, zeide hij :

— Wanneer die zwakke deur onze eenige beschutting moest zijn, waren we toch verloren. Laat ons liever op God vertrouwen. Ik zal de deur openen, eer de mannen daarbuiten nog kwader worden en er met goedheid niets meer met hen te beginnen is.

— Wat verlangt gij lieden ? riep hij daarop de ongeduldige gasten toe.

— Laat ons binnen, riepen verscheidene stemmen door elkander. Wij eischen voor onzen meester en voor ons zelve bij dit hondenweer een goed vuur en een behoorlijke slaappleats !

Er traden zes forsche, tot de tanden gewapende mannen binnen. Een ervan nam het woord en zei tot den herbergier.

— Onze meester zal dadelijk met een groot gevolg hier zijn ; wij nemen daarom eenige kamers in beslag. Laat ons terstond zien, wat voor ruimte gij hier hebt.

— Wie is uw meester ? vroeg nu de kluizenaar.

— Graaf Kuno van Eischenfels, luidde het antwoord.

Vader Ambrosius ontroerde En weer dankte hij God voor deze ontmoeting die hij zoo gevreesd had.

De mannen vertelden nog, dat de vrede met de Turken gesloten was, en hun meester verscheidene malen gewond was geweest. Na meer dan vijf jaren van huis geweest te zijn, waren zij eindelijk op den terugweg en verheugden zich zeer met de gedachte, hun familie spoedig weer te zien.

Al de aanwezigen deden hun best de krijgers te bedienen en hun het zoo aangenaam mogelijk te maken. Deze verontschuldigten zich over hun woest optreden. Ze vertelden, dat zij van het begin van den avond af door het bosch gezworven hadden zonder ergens een schuilplaats tegen den regen en het gure weer te kunnen vinden. Zoo kwam het, dat zij eenigszins onstuimig toegang geëischt hadden.

Het duurde niet lang of de graaf met zijn gevolg verscheen in de herberg. De graaf zelf was een lange, statige man, met een vriendelijk gezicht en een innemend uiterlijk. Hij groette vader Ambrosius en verzocht hem, voor hij ter ruste ging, nog een poos bij hem te komen zitten praten.

— Wanneer men zoo lang van huis is geweest, voegde hij er bij, is het een groot genot weder eens

een trouw gezicht voor zich te hebben. Wie weet, kunt gij mij niet wat nieuws vertellen. Al mijn lieden zijn vroolijk en goedsmoeds, blijde spoedig weer alles wat hun lief en dierbaar is terug te zullen zien. Ik daarentegen word door een benauwend gevoel gedrukt, dat ik maar niet van mij af kan zetten. Ik geloof nooit dat bij mij te huis alles is zooals het behoort. Wel heb ik van tijd tot tijd brieven van mijn vrouw ontvangen waaruit mij blijkt dat zij gezond en wel is. Maar over mijn zoon, die nog zeer klein was, toen ik mijn kasteel verliet, maak ik mij zeer bezorgd. Al geruimen tijd lang, lees ik in die brieven steeds, dat mijn kind ziek is. Eerst was het een lichte ongesteldheid, die echter moet toegenomen zijn. Zeg mij daarom, eerwaardige vader, of gij mij niet kunt melden, hoe het op mijn kasteel gesteld is. Goede tijding zou mij onmiddellijk van mijne ongerustheid genezen. Ik ben graaf Kuno van Eichenfels.

— Edele Graaf, antwoordde de kluizenaar, ge zijt bij den rechten man gekomen Indien iemand in staat is u blijde tijding te brengen zoo ben ik het, geloof mij. Hetgeen ik u te zeggen heb zal u vroolijker in de coren klinken, dan hetgeen gij op den burcht vernemen zoudt. Maar zeg mij vooraf, kent gij dit portret ?

— Voorzeker, of ik het ken, het is het best gelukte portret dat er van mijne lieve Adelheid bestaat. O, hoe kwam het in uwe handen ?

— Uw zoon Hendrik heeft het mij gebracht, antwoordde de kluizenaar.

— Welzoo ! kent gij hem en leeft hij nog ?

— Uw zoon is frisch en gezond en bovendien de vroolijkste jongen, dien ik ooit in mijn leven gezien heb. Maar terwijl gij in den krijg waart, is er heel wat met hem gebeurd, dat uw vrouw, om u te sparen, niet zal hebben willen schrijven hebben.

En nu vertelde Ambrosius hoe het kind gestolen was door de roovers en bij den kluizenaar terecht kwam.

Wat zal mijn arme vrouw geleden hebben ! riep de graaf aan het eind van het verhaal uit. Maar hoe blijde zal zij geweest zijn toen gij haar kind, dat zij zoo lief had, terugbracht. Wat gebeurde er toen ?

— De gravin weet nog niet welk een groot geluk haar te wachten staat, antwoordde Ambrosius. Ik ben juist op weg naar het kasteel.

— Maar waar is dan mijn zoon ? vroeg de graaf in de grootste spanning.

— Hier.

— Hier ! En dat kunt gij mij zoolang verzwijgen ! riep de graaf, snel opspringende. Breng me dadelijk bij hem !

— Gij kunt hem wel zien, maar het zou niet goed zijn hem in zijn slaap te storen. Hij is weer terruste. Bedenk dat wij vandaag al een grooten weg afgelegd hebben, en hij dus wel erg moede zal zijn. Kom zien, maar wek hem niet.

Daar sluimerde Hendrik op zijn bedje. De graaf keek lang naar den schoonen knaap, terwijl tranen hem langs de wangen biggelden.

— Wat ben ik toch gelukkig ! riep hij eindelijk uit. Toen ik mijn vaderland verliet om ten strijde te trekken, was het nog een klein kind, dat nog geen woord praten kon en nu is het door Gods genade tot zulk een prachtige jongen opgegroeid. Hendrik ! Hendrik ! riep hij eensklaps uit, terwijl hij, zijn ongeduld niet langer meester, den knaap zacht aan den arm schudde en op het voorhoofd kuste. Ontwaak, uw vader is bij u !

De knaap wist niet wat er met hem voorviel, toen hij naast den man, die tot nog toe een teeder vader voor hem geweest was, een gewapend ridder voor zijn bed zag staan, die hem zijn zoon noemde. Hij meende te droomen en wreef zich de oogen. Maar lachende breidde de graaf zijn armen uit en drukte Hendrik teeder tegen zich.

— Zijt gij werkelijk mijn vader ? vroeg Hendrik. Zal ik mijn moeder ook zien ?

— Nu nog niet, antwoordde de graaf, maar toch gauw.

Den volgenden morgen praatte de graaf veel met Hendrik en was verbaasd over al hetgeen deze in zoo korten tijd van vader Ambrosius geleerd had. De vader was er zeer verheugd over.

— Eerwaarde vader, zei hij, gij hebt mij tot den gelukkigsten man der wereld gemaakt. Dezen dag zal ik nooit vergeten. Hoe zal ik u beloonen ?

Maar Ambrosius zei, dat hij reeds rijkelijk beloond was door de vreugde van dit wederzien.

De soldaten verheugden zich met hun meester.

Intusschen was Maria ook binnengekomen en stond beschaamd en verlegen in een hoek. De graaf riep haar vriendelijk bij zich en vergaf haar van harte haar fout, waarover zij bovendien reeds zoovele tranen gestort had.

— De roovers zullen het echter geducht ontgelden! riep hij uit, zich tot zijne mannen wendende, Wij zullen het zwaard zooals wij gehoopt hadden, nog niet aan den wand hangen. Morgen vroeg moet reeds een afdeeling het bergte in om de roovers in hunne verborgene schuilplaatsen aan te tasten en zoo mogelijk gevangen te nemen en naar den burcht te voeren. Zoo ge ziet, dat ge niet sterk genoeg zijt, zendt dan om hulp naar den Eichenfels; dan zal ik zelf met mijne overige manschappen mij bij u voegen.

V.

Gravin Adelheid wist dat het vrede was en ze verwachtte haar man. Maar wat zou ze hem zeggen?

Eensklaps zag zij Maria voor zich staan. Een straal van hoop vervulde het hart der gravin.

— O, gravin, ik breng u goed nieuws. Hendrik is gevonden en is frisch en gezond, spoedig zult gij hem zien! zei het meisje.

— Waar is mijn kind! riep de gravin in de hevigste ontroering uit. Al het verdriet dat uw ongehoorzaamheid mij berokkend heeft is u vergeven! spreek!

— De eerwaarde vader Ambrosius, die daar juist de laan op komt, zal u alles vertellen, antwoordde Maria.

De gravin snelde hem tegemoet en begroette hem vriendelijk. Met de grootste behoedzaamheid wist de schrandere grijsaard haar voor te bereiden op het geluk dat haar wachtte.

En van uit een dreef kwamen nu vader en zoon. Met uitgebreide armen liep Adelheid op beiden toe en riep uit:

— Welk een groot geluk na zooveel droefheid! Hoe onverwachts heeft God mijn gebed verhoord! Ze werd het niet moede nu eens den een en dan weder den ander te kussen en had moeite tot zich zelve te komen.

— Hoe wonderlijk kan het toch op de wereld loopen, zeide zij, ik schrikte voor het oogenblik lieve Kuno waarop ik genoodzaakt zou zijn u de schrikkelijke gebeurtenis mede te deelen en nu heeft God het zoo geschikt, dat gij zelf mij den knaap moest terugbrengen.

De omstanders hadden moeite hun tranen te bedwingen. Maria trad hierop te voorschijn en bad met roerende woorden de gravin om vergiffenis voor al de ellende die zij door hare zorgeloosheid gesticht had.

— Die hebt ge reeds, antwoordde Adelheid. En gij blijft weer bij ons.

— O, ik heb zooveel boete gedaan.

— Ja, kind. We kunnen allen dwalen. Maar God het wel gemaakt.

Hendrik zag, dat zijn moeder die van het portret was en hij voelde zich zoo gelukkig bij haar te mogen wonen.

Vader Ambrosius moest eenige dagen op het kasteel blijven. De graaf bood hem aan er zich voor goed te vestigen. Maar dat wilde de brave grijsaard niet.

Hij had in zijn eigen streek zieken en gebrekkigen, die hij bezocht. En ook verkoos hij de eenzaamheid van zijn hut.

Maar hij beloofde twee maal in 't jaar naar het kasteel te komen, zoo lang God hem daartoe de kracht verleende.

Al het volk uit 't ronde kwam naar Hendrik zien en begroette ook met vreugde den graaf. Met eerbied zag het op naar vader Ambrosius.

Na een week vertrok de kluizenaar. De graaf gaf hem een paard voor de reis en dienaren tot geleide. De menschen kwamen onderwege Ambrosius om zijn zegen vragen. Ze toonden veel eerbied voor den vromen, eerwaarden man.

Hoe het met de roovers verliep, vertellen we in het volgende boekje.

(Naar Gouverneur).

EINDE.